

Megfejthetetlen

Miért élünk a világon?-Kérdem csendben.
Ostoba kérdés. Ez megfejthetetlen.
Mit kapunk? Mi igazán a miénk?
Élünk-e igazán és vajon van miért?
Miénk a felhőkoszorú, amely reggel belep
A madarak, amelyek elfedik az eget.
Miénk megannyi könny és hamis érzés,
Megannyi igaz barát és keserű félreértés.
Miénk az őszinte öröm, a savanyú bor
A lapok, a toll, a halhatatlan kor.
Talán az élet megfejthetetlen, és mélység
De velünk van a zöldellő fű és az égi kékség.
Miénk az összekulcsolt kéz egy hideg éjjel
Szürke szívünk, melyet ápolunk, de törik szerte-széjjel.
Talán belémragad a szó, némán
Süket és vak leszek, vándor, akit az élet széthány.
Megannyi szín és tapasztalat a miénk
Csak nem vesszük észre, mert azt hisszük nincs miért.

MOLNÁR BARBARA